

CREDO: crezuri versus darurile spirituale

„Pentru profet, roată în roată, chipul unor fapte vii în legătură cu ele, totul părea complicat și inexplicabil. Dar mâna înțelepciunii Nemărginite este prezentă printre roți și rezultatul lucrării ei este o ordine desăvârșită. Fiecare roată dirijată de mâna lui Dumnezeu lucrează în perfectă armonie cu oricare altă roată. **Mi s-a arătat că uneltele omenești sunt înclinate să caute prea multă putere și să încerce să stăpânească ele însele lucrarea.** Ele lasă pe Domnul Dumnezeu, Atotputernicul Lucrător, prea mult afară din metodele și planurile lor și nu-l încredințează Lui totul cu privire la înaintarea lucrării. Nimeni n-ar trebui nici pentru o clipă măcar să-și închipuie că este în stare să conducă lucrurile care aparțin marelui EU SUNT. Dumnezeu în providența Sa pregătește o cale așa încât lucrarea să poată fi făcută de ființe omenești. Fie ca fiecare om să stea la postul datoriei lui, să-și facă partea pentru acest timp și să știe că Dumnezeu este Instructorul său.” – Mărturii, vol. 9, 259-260.

Care biserică va da marea strigare?

a. O altă organizație, clădită pe o altă temelie – nu va rezista (1 Cor. 3:13)

„Vrăjmașul sufletelor s-a gândit să vehiculeze ideea că între adventișii de ziua a șaptea trebuie să aibă loc o reformă și că această reformă ar consta în renunțarea la doctrinele care au stat ca stâlpi ai credinței noastre și angajarea într-un proces de reorganizare. Dar ce s-ar întâmpla dacă această reformă și reorganizare ar avea loc? Principiile adevărului pe care Dumnezeu în înțelepciunea Sa le-a dat bisericii rămășiței vor fi îndepărtate. Religia noastră se va schimba. Principiile fundamentale care a susținut lucrarea în ultimii cincizeci de ani vor fi considerate erezii. Va apărea o nouă organizație. Vor fi scrise cărți care susțin nouă orânduială. Se va introduce un sistem intelectual filozofic. Întemeietorii acestui nou sistem vor merge în orașe și vor face o lucrare minunată. Bineînțeles că Sabatul va fi privit cu ușurătate, ca de altfel și Dumnezeu care l-a creat. Nimic nu va fi lăsat să se opună noii mișcări. Conducătorii vor susține că virtutea este mai bună decât viciul, dar fiindcă îl dau pe Dumnezeu deoparte, ei își vor pune nădejdea de ajutor în puterea omului, care, fără Dumnezeu, este zadarnică. Temeliile lor vor fi așezate pe nisip, iar furtuna și vânturile violente vor distruge această structură. Cine are autoritatea să înceapă o astfel de mișcare? Noi avem Biblia. Avem experiențele din trecut, confirmate de lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt. Avem un adevăr care nu acceptă compromisul. Nu vom respinge așadar orice nu este în armonie cu acest adevăr? Eu am ezitat și amânat să fac cunoscut ceea ce Duhul Domnului m-a îndemnat să scriu. N-am vrut să fiu obligată să combat influența acestor idei greșite. Dar în providența lui Dumnezeu, abaterile care vor urma trebuie întâmpinate.” - Solii alese, vol. 1, 204-205.

b. Adevărata biserică va rezista

„Dumnezeu are o biserică. Nu este marea catedrală, nici instituția națională, nici diferitele denominațiuni; ci oamenii care îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile lui. «Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu sunt și Eu în mijlocul lor.» (Mat. 18:20). Acolo unde este Hristos,

chiar și printre cei câțiva neînsemnați, aceasta este biserica lui Hristos, deoarece numai prezența Celui Preaînalt și Sfânt care locuiește în eternitate poate constitui o biserică.” – UL, 315

„În însărcinarea pe care le-a dat-o ucenicilor Săi, Hristos nu numai că a schițat lucrarea lor, dar le-a dat și o solie. «Învățați pe oameni», a zis El, «să păzească tot ce v-am poruncit.» Ucenicii trebuiau să vestească ceea ce îi învățase Hristos. Se cuprinde aici nu numai ce vorbise El în persoană, dar și prin toți profeții și învățătorii Vechiului Testament. Învățătura omenească este exclusă. **Nu e loc pentru tradiție, pentru teoriile și concluziile omului sau pentru legislația bisericească.** În însărcinarea aceasta nu sunt cuprinse legile rânduite de autoritatea ecleziastică. Servii lui Hristos nu trebuie să predea nimic din toate acestea. «Legea și profeții», împreună cu tot ce ne e raportat din cuvintele și faptele Lui formează comoara încredințată ucenicilor pentru a fi predată lumii. Numele lui Hristos este deviza lor, semnul lor distinctiv, legătura lor de unire, autoritatea care hotărăște felul lor de purtare și izvorul izbânzii lor. Împărăția Lui nu va recunoaște nimic din ceea ce nu are inscripția Lui.” – Hristos lumina lumii, 826.

„Unde sunt prezenți doi sau trei care iubesc și păzesc poruncile lui Dumnezeu, Isus prezidează acolo, fie că este în locurile pustii ale lumii, în sălbăticie sau între zidurile închisorilor din orașe. Slava lui Dumnezeu a penetrat zidurile închisorilor, inundând cu raze strălucitoare de lumina cerească cea mai întunecată temniță. Sfinții lui pot să se afle în suferință, dar suferințele lor, ca și ale apostolilor din vechime, vor răspândi credința, vor câștiga suflete la Hristos și vor glorifica Numele lui cel sfânt. Cea mai amară opoziție exprimată de aceia care urăsc marele standard moral al neprihănirii lui Dumnezeu nu vor zdruncina sufletul statornic care se încrede cu totul în Dumnezeu. Aceia care sunt împlinitori ai Cuvântului construiesc în siguranță, iar vânturile violente și furtunile persecuțiilor nu vor zdruncina temelii lor, deoarece sufletele lor sunt înrădăcinate în Stânca veșnică.” - Scrisoarea 108, 28 Octombrie 1886 (din Nimes, Franța).

Ellen White despre crezuri bisericești:

„În parabola despre samariteanul milos, Hristos ilustrează natura adevăratei religii. El arată că ea nu constă din sisteme, crezuri sau ritualuri, ci din îndeplinirea faptelor de iubire, din a face cât mai mult bine altora, dintr-o bunătate adevărată. – Hristos Lumina Lumii, 497

„Religia Bibliei nu este alcătuită din sisteme teologice, crezuri, teorii, și tradiții, pentru că atunci nu ar mai fi o taină. Cei firești ar putea să o înțeleagă prin propriile lor capacități naturale. Dar religia, religia Bibliei are o energie mântuitoare, practică, elemente care vin cu totul de la Dumnezeu - o experiență personală a puterii lui Dumnezeu care transformă întregul om.” – Ms, 30, 1889, p. 23. („Experience Following the Minneapolis Conference,” circa iunie 1889.) și 8MR, 185 și Materialele 1888, 376.

„Apostolul a arătat că **religia nu constă din ritualuri și ceremonii, crezuri și teorii.** Dacă ar fi așa, atunci omul firesc ar putea să o priceapă prin cercetare, așa cum înțelege lucrurile pământești. Pavel a învățat însă că religia este o forță practică și mântuitoare, un principiu venind în totul de la Dumnezeu, o personală experiență a puterii reînnoitoare a lui Dumnezeu asupra sufletului.” – Faptele apostolilor, 451

„Dar Dumnezeu va avea un popor pe pământ care să susțină Biblia și numai Biblia, ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezurile sau hotărârile consiliilor ecleziastice, atât de numeroase și contradictorii, cum sunt și bisericile pe care ele le reprezintă, glasul majorității — **nici una și nici toate acestea laolaltă nu trebuie privite ca dovadă pentru sau împotriva vreunui punct al credinței religioase.** Înainte de a primi orice învățătură sau precept, trebuie să cerem un clar «Așa zice Domnul» în sprijinul ei. Satana încearcă încontinuu să atragă atenția la om, în locul lui Dumnezeu. El îi conduce pe oameni să privească la episcopi, la pastori, la profesori de teologie, ca îndrumători ai lor, în loc să cerceteze Scripturile pentru a-și cunoaște datoria. Atunci, stăpânind mințile acestor conducători, el poate influența mulțimile după voia lui.” – Tragedia Veacurilor, 595.

„Lumina dată de Dumnezeu este pentru lume. Nu este pentru a fi pusă sub obroc sau sub pat. Diavolul este departe de a fi restrâns și oprit în lucrarea sa. Aceasta este arătat în mod clar de întunericul crescând, de feluritele erori, erezii, concepții greșite și amăgiri ale acestor ultime zile. **Crezurile și doctrinele false sunt populare și prevalente pretutindeni, pentru a lăsa mințile acestor lumi cu băutura vinului babilonian, cele mai mortale erezii.** Neglijarea celor mai clare avertizări ne va plasa pe lista celor vinovați. Da, avem o abundență de dovezi cu privire la puterea lui Satana. De asemenea, avem dovada că ziua de lucru este aproape gata. Fie ca orice putere pe care Dumnezeu a încredințat-o agenților Sale să fie puse acum la lucru. Nu restricționați nimănui lucrarea pe nici o linie, dacă aceștia sunt întemeiați în adevăr, ci permiteți oricărui a voiește să lucreze.” – 19 MR, 381.

„Lucrarea este înaintea noastră în mod individual. Identitatea noastră morală nu poate fi cufundată în vreo altă ființă omenească. Vom fi chemați de Dumnezeu să ne facem lucrarea potrivit cu capacitatea noastră. Via este mare și necesită orice dram de putere morală care a fost încredințată. Zidurile de despărțire vor fi dărâmate. **Oricine care va auzi solia și va crede adevărul nu va mai rămâne închis, fiind legat de crezuri, ci va lua Biblia drept ghid, ca fiind chiar crezul vieții, ca ape ale mântuirii.**” - 15 MR, 223

„**Nu-ți aduce crezul la Biblie, ca să citești Scripturile în lumina aceluia crez.** Dacă vei găsi opiniile tale ca fiind în opoziție cu un clar «Așa zice Domnul» sau cu vreo poruncă sau interdicție pe care El a lăsat-o, dă ascultare Cuvântului lui Dumnezeu mai degrabă decât spuselor oamenilor. Fie ca orice controversă sau dispută să fie rezolvată prin «Stă scris». Greșeala romano-catolicismului este aceea de a citi Biblia în lumina preoților și conducătorilor bisericii, a părinților timpurii, sau a altor comentatori catolici. Lăsând deoparte toate crezurile sau clauzele prescrise de vreo biserică, noi trebuie să citim Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi. Lumina lumii ne va face în stare să distingem între adevăr și erorile antagonice.” - RH, 13 august 1959.

„Însuși Mântuitorul nostru a fost o victimă a intoleranței religioase. «A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit». Dacă ar fi adus laudă și ar fi înălțat pe oameni, dacă ar fi numit corupția curăție și dacă și-ar fi dat acordul pentru crezuri omenești, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești, ei l-ar fi primit cu bucurie.” - ST, 23 decembrie 1886.

„Este planul bine-studiat al lui Satana acela de a îmbrăca păcatul cu hainele luminii pentru a-i ascunde diformitatea și a-l face să pară atrăgător. Iar slujitorii și poporul care mărturisește neprihănirea se unesc cu vrăjmașul sufletelor pentru a-l ajuta în planurile sale. Niciodată n-a fost un timp în care să fie necesar ca fiecare membru al bisericii să-și simtă responsabilitatea de a umbla umil și cu băgare de seamă înaintea Domnului precum în timpul de față. Filosofia deșartă, crezurile

false și necredința sunt în creștere. Și mulți care poartă numele de urmași ai lui Hristos, din cauza mândriei inimii, caută popularitate și se abat de la pietrele de hotar care au fost stabilite. – ST, 19 aprilie 1883.

„Prin diversitatea darurilor și cârmuirilor pe care le-a așezat în biserica Sa, ei vor ajunge toți la unirea credinței.” – Mărturii, vol. 3, 446.

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” - Efeseni 4:11-13.

Moștenirea uitată

A. Joseph Bates

„La vremea aceea mulți dintre cei legați de crezurile și formulele sectare în Babilon, **au fost treziți și câștigați** de învățătura însuflețitoare a venirii lui Hristos, în 1843 și '44.” - 1848 JB, SC3 190.

B. James White

„Cu privire la subiectul crezurilor, sunt de acord cu fratele Loughborough. Niciodată nu am cântărit punctele pe care le-a prezentat, așa cum am făcut-o de când am început să examinez acest subiect pentru mine însumi. În Efeseni 4:11-13 citim: «Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; [...]» Aici avem prezentate darurile bisericii. Poziția pe care eu o iau este aceea că, în directă opoziție cu darurile, stau crezurile. Să presupunem următoarea situație: Adoptăm un crez, afirmând ceea ce credem cu privire la un punct sau altul, ceea ce vom face cu privire la lucrul acesta sau acela și, să spunem, vom crede de asemenea și în daruri. Dar să presupunem că Domnul, prin daruri, ne va trimite o lumină nouă, care nu se armonizează cu crezul nostru; atunci, dacă este să rămânem credincioși darurilor, aceasta va dărâma crezul nostru dintr-o dată. A face un crez înseamnă a pune limite și a bloca drumul față de orice înaintare viitoare. Dumnezeu a lăsat darurile în biserică pentru un scop bun și măreț; dar oamenii care și-au pus la punct bisericile, au barat calea, sau au trasat un curs de urmat pentru Cel atotputernic. De fapt, ei că Domnul nu trebuie să facă nimic dincolo de ceea ce a fost trasat prin crezul lor. Un crez și darurile stau în opoziție directă una față de cealaltă. Care ar fi deci poziția noastră ca popor? **Biblia este crezul nostru. Respingem tot ce este sub forma unui crez omenesc. Noi luăm Biblia și darurile Duhului, având credința că, în felul acesta, Domnul din timp în timp are să ne învețe.** Prin aceasta noi luăm o poziție împotriva formării unui crez. **Nu vom face nici măcar un singur pas, prin ceea ce facem, pentru a deveni Babilon.**” – 8 octombrie, 1861 UrSe, ARSH 149.9 – DOINGS OF THE BATTLE CREEK CONFERENCE, 5 și 6 octombrie 1861.

„Nu pot să aibă dreptate toate denomițiile și nu este greșit să presupui că niciuna dintre ele nu are dreptate în toate punctele de credință. Pentru a arăta că acestea nu pot avea și crezurile și darurile în același timp, că darurile sunt îndepărtate de crezuri, vom presupune că Dumnezeu, prin instrumente alese din fiecare sectă, începe să arate greșelile din crezurile acestor denomiții diferite. Dacă vor primi mărturia ca venind din cer, aceasta le va distruge crezurile. Dar le vor da ei la

o parte pentru a veni pe platforma unității învățată de Hristos, Pavel și Petru? Niciodată! Niciodată! De o mie de ori mai repede ar călca în picioare instrumentele umile alese de Dumnezeu. Este evident că, dacă darurile ar fi fost primite, ar fi distrus crezurile umane și dacă crezurile sunt primite, acestea închid darurile. **Solia îngerului al doilea i-a adus pe adventiști din bisericile legate de creduri acolo unde pot să fie îmbogățiți de daruri, să fie uniți și pregătiți pentru venirea Domnului.**” - 1870 JW, PSG 23.1.

„«Dar» – va spune cineva – «să rămână biserica lui Hristos fără o regulă a credinței?» Răspundem acestei întrebări amintind că un crez care este suficient a fost încredințat acesteia. «Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună» 2 Tim. 3:16-17. Să aruncăm o privire asupra acestui crez: Este «insuflată de Dumnezeu», de aceea este desăvârșită. Este «de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire». Cât de deplin, cât de complet este acest crez! De ce ar avea nevoie biserica să aibă ceva mai mult decât atât? Să vedem de asemenea și scopul acestuia: «pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit». Având acest crez el este «cu totul destoinic pentru orice lucrare bună». **În cazul acesta fie ca biserica lui Hristos să ia Biblia drept unicul ei crez, să creadă învățăturile ei clare, să-i asculte dispozițiile și astfel va fi împlinit în dreptul ei tocmai acea lucrare pentru care a fost ea destinată.** «Căci, după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.» Isaia 55:10-11. Noi pledăm pentru ordine și disciplină strictă în biserica lui Hristos. **Și, în timp ce respingem orice fel de creduri sau platforme omenești care au eșuat, să realizeze ordinea care ne este prezentată în evanghelie, luăm Biblia, regula desăvârșită de credință și practică, dată de Dumnezeu prin inspirație.** Aceasta trebuie să fie platforma pe care stăm, crezul și disciplina noastră. Aceasta nu va da greș în împlinirea scopului pentru care a fost trimis. A venit de sus. Își are originea în sfaturile cerești. Autorul ei este Dumnezeuul păcii și ordinii, în timp ce confuzia ciudată a crezurilor întocmite de om izvorăsc din această lume, avându-și originea în mințile bieților muritori supuși greșelii. **Pe «cât sunt de sus cerurile față de pământ», așa este și crezul nostru, care este Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus în desăvârșire și adevărată valoare decât toate crezurile omenești.**” - 13 decembrie 1853 JWe, ARSH 180.13-15.

C. J. N. Loughborough

„Primul pas spre apostazie este să se elaboreze un crez și să ni se spună ce trebuie să credem. Al doilea este să se facă din crezul acela un test al loialității. Al treilea este ca membrii să fie testați prin acel crez. Al patrulea este să fie denunțați ca eretici cei ce nu cred în acel crez. Și al cincilea, să se înceapă persecuția împotriva acestora.” - Review and Herald, 8 octombrie 1861, p. 148.

„Scopul avut de Domnul în vedere poate fi înțeles în mod clar în faptul că a adus afară un popor deosebit sub proclamarea soliei celui de-al doilea înger – a doua chemare la «ospăț» – și «strigătul de la miezul nopții». **Adevăruri prețioase pentru zilele din urmă aveau să fie cercetate și proclamate - o lucrare care nu ar fi putut fi împlinită în bisericile bazate pe creduri într-o măsură mai mare decât proclamarea evangheliei către lume ar fi putut fi împlinită de către biserica**

apostolică în timp ce ar fi menținut o legătură cu sectele iudaice. Dumnezeu a chemat la o separare atunci și de asemenea a chemat la o separare a credincioșilor adventiști față de aceia care căutau să-și țină în cercul crezurilor lor. - 1905 JNL, GSAM 178.3.

A.T. Jones

„Adventiștii de ziua a șaptea nu au alt crez decât Biblia. Ei depind în vederea unității nu de crezurile scrise, nu de rezoluțiile sinoadelor sau voturile conferințelor, ci de Duhul lui Dumnezeu pe care Mântuitorul a făgăduit să îl trimită pentru a conduce pe poporul Său în tot adevărul. De aceea, în timp ce în conferințele lor ei uneori discută în mod serios asupra doctrinei, ei niciodată nu hotărăsc prin vot în probleme de credință, dar totuși sunt cel mai unit popor de pe fața pământului. Conferințele lor sunt modele de sistem și ordine, fiind dedicate studiului Bibliei, de obicei sub forma de studii, cu privilegiul de a putea pune întrebări, serviciilor devoționale și sociale, precum și chestiunilor administrative.” – 7 martie 1895 ATJ, AMS 75.1.

„Deci ce este credința potrivit cu acesta [catehismul catolic]? «Credința crezului». Pur și simplu ei întocmesc o declarație a lucrurilor pe care ei le numesc învățătura lui Dumnezeu, iar tu urmează să o crezi și să îți dai tot interesul, iar aceasta va trece drept îndreptățire prin credință. Fie că acest crez este întocmit în formă scrisă sau poate este ideea cuiva că doresc să îl treacă printr-un vot într-o Conferință Generală, în principiu nu este nicio diferență, crezul este acolo și adeziunea la acesta este exact felul acela de credință. **Sunt aici de față oameni care își aduc aminte un timp – cu patru ani în urmă – și un loc – Minneapolis – când au fost făcute trei eforturi directe pentru exact un astfel de lucru, ca și când acesta ar fi legat direct de solia celui de-al treilea înger, printr-un vot într-o Conferință Generală.** Ceea ce credea cineva – fiind stabilit drept pietre de hotar – și apoi fiind votat pentru a sta la pietrele de hotar, fie că știi sau nu ce sunt pietrele de hotar, apoi mergând mai departe și căzând de acord să păzești poruncile lui Dumnezeu și asupra multor alte lucruri pe care urmează să le faci, aceasta urma să treacă drept îndreptățire prin credință. Nu ne-a fost spus oare la acea vreme că îngerul lui Dumnezeu a declarat «Nu faceți un astfel de pas; voi nu știți ce este implicat în aceasta?» Nu pot să aloc timpul convenit pentru a vă spune ce este implicat în aceasta, dar îngerul a spus: «Nu o faceți!» Papalitatea era în acest pas. Aceasta este ceea ce Domnul încerca să ne spună și să ne facă să înțelegem. Papalitatea era acolo. Era la fel cum fusese în orice altă biserică care a ieșit din sânul papalității; ei merseseră pentru puțin timp prin credința în Dumnezeu iar apoi stabiliseră ideea de doctrină a vreunui om, votând să stea la aceasta și votând-o drept doctrină a bisericii respective și astfel avem „credința crezului” pe care ei îl urmează, mergând pe propriile lor căi.” - 14 februarie 1893 ATJ, GCDB 265.3-4.

„Dumnezeu este autorul libertății. Fiind Autorul acesteia, El a stabilit dreptul natural la libertate al omului pe o temelie de neclintit, care nu poate fi dezvoltat din obiceiurile, tradițiile sau crezurile omenești.” – 9 iulie 1896 ATJ, AMS 217.2.

Bazele adevăratei unități

„Biserica lui Hristos se află într-un pericol continuu. Satana caută să nimicească poporul lui Dumnezeu și mintea, judecata unui singur om nu este de ajuns pentru a avea încredere în ea. Hristos dorește ca urmașii Săi să fie aduși împreună în plenul bisericii, păzind ordinea, având reguli și

disciplină și fiind supuși toți unii altora, prețuindu-i pe alții mai mult decât propriile persoane. Unitatea și încrederea sunt esențiale pentru prosperitatea bisericii. Dacă fiecare membru al bisericii se simte liber să acționeze independent de ceilalți, urmând calea sa proprie, deosebită, cum se poate afla biserica în siguranță în ceasul de primejdie? Prosperitatea și însăși existența unei biserici depind de acțiunea promptă, unită și de încrederea reciprocă a membrilor ei. **Când, într-un moment critic, cineva dă alarma, anunțând primejdia, este nevoie de o lucrare promptă, activă, fără opriri pentru a pune întrebări și a pune pe tapet întregul subiect amănunțit, lăsând astfel ca, prin amânare, vrăjmașul să câștige toate avantajele, când acțiunea unită ar fi putut salva multe suflete de la pieire.**” – Mărturii, vol. 3, 445.

„Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie unit în cele mai strânse legături de părtășie creștină; încrederea în frații noștri este esențială pentru prosperitatea bisericii; unitatea de acțiune este importantă într-o criză religioasă. Un singur pas imprudent, o singură acțiune neatență pot arunca biserica în dificultăți și încercări din care se poate să nu iasă ani de-a rândul. Un singur membru al bisericii care este umplut de necredință poate da marelui vrăjmaș un avantaj care va afecta prosperitatea întregii biserici, iar ca rezultat, multe suflete pot fi pierdute. Isus dorește ca urmașii Săi să fie supuși unii altora; atunci Dumnezeu îi poate folosi ca instrumente pentru a-i salva pe unii cu ajutorul altora; **căci se poate ca unul să nu vadă primejdiile pe care ochiul altuia le vede cu repeziciune; dacă însă cei ce nu au această percepție se vor supune cu încredere avertizării, pot scăpa de multe încurcături și încercări.**” – Mărturii, vol.3, 446.1

Concluzii:

„Biblia și numai Biblia trebuie să fie crezul nostru, unica legătură a unirii; toți aceia care se pleacă înaintea acestui cuvânt sfânt vor fi în armonie. Nu trebuie ca propriile noastre vederi și idei să controleze eforturile noastre. Omul este supus greșelii, însă Cuvântul lui Dumnezeu este infailibil. În loc de a ne ciondăni unii cu alții, haideți să-L înălțăm pe Domnul. Haideți să întâmpinăm orice opoziție așa cum a făcut-o Stăpânul nostru, spunând: «Stă scris». Haideți să înălțăm stindardul pe care scrie: Biblia – regula noastră de credință și disciplină.” - Review and Herald, 15 decembrie 1885, citat în Solii alese, vol. 1, 416